

Покажчик

Анатолій Косматенко

Машина — стоп!.. І дальш — ні кроку!
Мотор заглух — водій вилазь!
І треба ж мати таку мороку
В степу, де по коліна грязь...
Ах, ти ж! Два дні як придбана машина,
Уся мов лялечка. І — хоч надсядсь:
Стоїть!.. В чім річ? Яка причина?
Мотор оглянуто. Лягалось вже й на спину —
І ні гур-гур...
Комедія якась!
А на сидінні закипа дружина,
А дощ, як найнятий, завзявсь...
Тьху, будь все прокляте! Нажив собі турботу,
Купила баба порося!..
На щастя, з-за дощу, з-за повороту
Мчить "Волга" — аж сіяє вся.
Стає. Колега брилик геть — немов на фото:
"Сердечне шануваннячко й привіт!
Із прибуттям вас до курорту!
Лікуєм ревматизм? Радикуліт?"
"Іди ти к чорту!"
"Навіщо ж так? Давай оглянем все як слід".
Взялись. Усе обмацали, усе геть чисто.
Двигун — ні звуку. Мов заляк.
Тут об дверцята брязкає намисто —
Дружина виповзає: "А з бензином як?"
"Тебе ще не стачало! Глянь он на покажчик!"
"Покажчик твій мені не вкажчик!"
"Та глянь: бензину ж майже бак!"
Була б не жінкою дружина,
Щоб одступитись просто так, —
З обніжка вирвала стеблину,
В бачок засунула... Регоче: "Ну кіно!
Еч, мокнуть під дощем два телепні причинних,
В бачок залізли б: там сухим-сухеньке дно!"

Ото й воно:

Якщо вже сів за пульт, чи став біля штурвала,
Чи взявсь за руль, —
Дбай, щоб показчики ніколи не брехали,
Бо не водій ти будеш — нуль.